

## UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424 § 3 kpk sąd ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięć w sprawie.

Zebrany w sprawie materiał dowody pozwolił na poczynienie ustaleń, że R. R. :

1. w dniu 29 marca 2015 roku w W. posiadał wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii znaczną ilość środków odurzających oraz substancji psychotropowych w postaci (...) o łącznej wadze 506,20 g netto, w postaci 240 tabletek z zawartością (...) oraz z zawartością (...), w postaci (...) o łącznej wadze 351,64 g netto, w postaci (...) o łącznej wadze 693,69 g netto oraz w postaci (...) o łącznej wadze 1,26 g netto,

2. w dniu 29 marca 2015 roku na ulicy (...) w W. kierował w ruchu lądowym samochodem m-rki T. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości co wykazało badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu: I badanie – 0,48 mg/l, II badanie– 0,50 mg/l, III badanie– 0,42 mg/l, IV badanie – 0,35 mg/l,

**Odnosnie czynu 1.** oskarżony R. R. swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 29.03.2015r. w W., posiadał wbrew obowiązującym przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii środki odurzające oraz substancje psychotropowe w postaci (...) o łącznej wadze 506,20 g netto, w postaci 240 tabletek z zawartością (...) oraz z zawartością (...), w postaci (...) o łącznej wadze 351,64 g netto, w postaci (...) o łącznej wadze 693,69 g netto oraz w postaci (...) o łącznej wadze 1,26 g netto, wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. **62 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.**

Nie ulega żadnym wątpliwości, iż w świetle przepisów w/w ustawy(...) zaliczana jest do środków odurzających grupy I- N (zgodnie wykazem środków odurzających stanowiącym załącznik Nr 1 do ustawy z dnia 29.07.2005r.). (...) **oraz (...)** zawarte w tabletkach stanowią substancje psychotropowe odpowiednio grupy I-Pi i II-P ( zgodnie z wykazem substancji psychotropowych stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy z dnia 29.07.2005r.). Sąd miał na uwadze fakt, że (...) została dopisana do w/w ustawy zgodnie z nowelizacją z dnia 24.04.2015r. obowiązującą od 01.07.2015r. nie mniej jednak posiadane przez oskarżonego tabletki zawierały nie tylko (...) ale także (...). **M.** stanowi substancję psychotropową grupy I-P ( zgodnie z wykazem substancji psychotropowych stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy z dnia 29.07.2005r). Wreszcie (...) czyli (...) innych niż (...) stanowi środek odurzający grupy I-N i IV – N (zgodnie wykazem środków odurzających stanowiącym załącznik Nr 1 do ustawy z dnia 29.07.2005r.) Posiadanie ww. substancji psychotropowych i środków odurzających jest zabronione przez tę ustawę. Nie ulega przy tym również wątpliwości, iż oskarżony miał pełną świadomość, że posiada u siebie w mieszkaniu, w wynajmowanym garażu oraz przy sobie substancje psychotropowe oraz środki odurzające, których posiadanie jest zabronione.

O powyższym świadczą wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się on do posiadania w/w substancji oraz środków. Oskarżony przyznał się również do wynajmowania garażu, w którym ujawniono znaczną część w/w substancji oraz środków ( k. 54). Mając zatem świadomość, że posiada substancje psychotropowe oraz środki odurzające, których posiadanie jest zabronione przypisanego mu czynu dopuścił się, działając umyślnie, w zamiarze bezpośrednim.

O tym, że oskarżony R. R. posiadał znaczną ilość substancji psychotropowych oraz środków odurzających świadczy ilość posiadanych przez niego substancji/ środków. Jak wynika z opinii biegłego oskarżony posiadał 506,20 g netto (...), 240 tabletek z zawartością (...) oraz (...), 351,64 g netto (...), 693,69 g netto (...) i 1,26 g netto (...). Oczywiście jest, że posiadana przez oskarżonego ilość środków odurzających i substancji psychotropowych pozwala na odurzenie co najmniej kilkuset osób. Tyle bowiem porcji handlowych można otrzymać z posiadanych przez oskarżonego substancji/ środków. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, i to od wielu lat, konsekwentnie przyjmuje się, że **znaczną ilość narkotyków** to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób, zaś stanowisko takie wspiera doktryna (M. Bojarski, W. Radecki, Przewodnik po pozakodeksowym prawie karnym,

Wrocław 1999, s. 248; L. Chruściel, M. Preiss - Mysłowska, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2000, s. 257). Wprawdzie pogląd powyższy wyrażony został pierwszy raz pod rządami ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 75, poz. 468), jednak uwzględniając niezmienione w tym zakresie brzmienie omawianego przepisu, w stosunku do tego, jakim operował ustawodawca we wcześniejszej ustawie, wykładnię "znaczności", potraktować należy jako aktualną. Tak też uznał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05, OSNKW 2006, z. 6, poz. 57 stwierdzając, że miarą "znaczności" w rozumieniu art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jak i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1484) - "...może być także stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość" Identycznie interpretował znamię "znaczna ilość" środków odurzających Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 1 lutego 2007 r., KK 257/06, R-OSNKW 2007, poz. 339 i z dnia 7 lutego 2007 r., III KK 245/06, R-OSNKW 2007, poz. 387 oraz w wyroku z dnia 10 czerwca 2008 r., III KK 30/08, Prok. i Pr. 2008, z. 12, poz. 18. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, Sąd Najwyższy podkreślił, że nie ma powodu do odstępowania od poglądu, wypracowanego w piśmiennictwie i judykaturze, w tym - orzecznictwie Sądu Najwyższego, że jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczna ilość" w rozumieniu tej ustawy. Podkreślił przy tym, że tendencja do ograniczania zakresu znaczeniowego pojęcia "znaczna ilość" nie uwzględnia, iż granice sankcji za typy kwalifikowane są określone szeroko: od 3 do 15 lat pozbawienia wolności (art. 53 ust. 2, art. 55 ust. 3), od roku do 10 lat pozbawienia wolności (art. 56 ust. 3) i od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności (art. 58 ust. 2, art. 62 ust. 2 i art. 63 ust. 2), oprócz grzywny i, że istnieje instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności (art. 60 § 1-4 k.k. oraz art. 343 § 2 pkt 1 k.p.k.), a nadto wchodzi też w rachubę szersze podstawy warunkowego zawieszenia wykonania kary za występki (art. 343 § 2 pkt 2 k.p.k.). Jest więc możliwa odpowiednia reakcja karna także za te przestępstwa. Nie ma więc potrzeby obejmowania typami podstawowymi coraz większej liczby zachowań, i to w sytuacji, gdy rośnie skala przestępczości narkotykowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 r. IV KK 127/11). Stanowisko wyrażone w powołanych orzeczeniach SN i doktryny sąd w pełni podziela. Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości, że posiadana przez oskarżonego ilość substancji odurzających i psychotropowych była znaczna skoro znacznie przekraczała granice kilkudziesięciu osób, o której mowa w w.w wyrokach SN.

**Odnosnie czynu z pkt 2.** nie ulega wątpliwości, że oskarżony w dniu 29 marca 2015r. prowadził pojazd mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości. Pojazdem mechanicznym jest każdy pojazd wyposażony i poruszany za pomocą silnika, zaś prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprowadzenie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie. W świetle powyższego samochód osobowy, którym kierował oskarżony jest pojazdem mechanicznym. Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art. 115 § 16 k.k., a stan ten zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm<sup>3</sup> wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Jak wynika z badania trzeźwości oskarżonego stwierdzono u niego : I badanie – 0,48 mg/l, II badanie– 0,50 mg/l, III badanie– 0,42 mg/l, IV badanie – 0,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a zatem stwierdzone u niego stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu przewyższało wartość przewidzianą w art. 115 § 16 pkt 1 k.k. Oskarżony jest osobą dorosłą, poczytalną i musiał zdawać sobie sprawę, że dokonuje czynu bezprawnego oraz, że nie zachodzi żadna okoliczność uzasadniająca uwolnienie go od odpowiedzialności karnej. Oczywistym jest, że przy takim stężeniu alkoholu skutki działania są z całą pewnością już odczuwalne dla danej osoby. Oskarżony zatem nie mógł być zaskoczony tym, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości. Zdaniem Sądu oskarżony miał więc pełną świadomość tego, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości i nie powinien prowadzić samochodu w tym stanie. Popenił zatem zarzucane mu przestępstwo z zamiarem umyślnym.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w art. 53 kk i uwzględnił okoliczności wpływające tak obciążająco, jak i łagodząco na jej wymiar.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kary orzeczonej wobec oskarżonego za czyn z art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zdaniem Sądu zarówno stopień winy oskarżonego, jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu w wyroku czynu jest znaczny. Posiadanie wbrew rygorom ustawowym substancji psychotropowych i środków odurzających w sposób oczywisty sprzyja nie tylko niekontrolowanemu przez państwo i kryminogennemu ze swej natury obrotowi narkotykami, ale również i szzerzeniu się szczególnie groźnemu dla młodych ludzi oraz szkodliwemu dla całego społeczeństwa zjawisku narkomanii. Nie bez znaczenia pozostaje również typ substancji psychotropowych posiadanej przez oskarżonego- (...) i środków odkurzających - (...), które są jednymi z najbardziej uzależniających środków i destrukcyjnie działających na organizm człowieka oraz ich ilość, która pozwalała na odurzenie ilości osób znacznie przekraczanej granicę kilkudziesięciu osób.

Jeśli chodzi o karę orzeczoną za czyn z art. 178 a § 1 kk Sąd miał na uwadze, że czyn przypisany oskarżonemu jest czynem o znacznym stopniu społecznej szkodliwości. Okolicznością powszechnie wiadomą jest bowiem, iż sytuacje kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości w naszym kraju są wyjątkowo nagminne, a ich zagrożenie przez wiele osób jest bagatelizowane. Tymczasem przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji bardzo często w sposób bezpośredni zagrażają najwyższemu dobru chronionemu prawem, tj. zdrowiu i życiu ludzkiemu. Zasadnym jest podnieść, iż oskarżony jechał w porze dnia i w miejscu, gdzie natężenie ruchu jest duże. Należy zatem stwierdzić, że swoim zachowaniem stworzył poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa komunikacji.

Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze oskarżonemu kar jednostkowych Sąd potraktował fakt, że oskarżony był dotychczas karany sędownie zarówno na kary bezwzględne pozbawienia wolności jak i na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Zaś przypisanych mu w niniejszej sprawie czynów dopuścił się w okresie próby. Mimo to oskarżony dopuścił się ponownie popełnienia przestępstwa. Powyższe świadczy o wysokim stopniu demoralizacji oskarżonego oraz o tym, że dotychczas orzeczone wobec oskarżonego kary nie spełniły swojej roli i nie powtrzymały oskarżonego od popełnienia kolejnych przestępstw.

Jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze oskarżonemu kar jednostkowych sąd uznał właściwości i warunki osobiste oskarżonego a także jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa. Jak wynika z oświadczenia oskarżony ukończył szkołę zawodową i pracuje. Ma na utrzymaniu jedno dziecko. Powyższe świadczy, że oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia. Sąd uznał jako okoliczność łagodzącą również przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd za czyn art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn z art. 178 a § 1 kk karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzone oskarżonemu kary są adekwatne do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości czynu.

Mając na uwadze fakt, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki z art. 85 kk sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną. Przy wymiarze kary łącznej sąd - biorąc pod uwagę z jednej strony bliski związek czasu i miejsca popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów- zastosował zasadę absorpcji i w granicach przewidzianych w art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przy orzekaniu kary łącznej sąd w oparciu o treść art. 4 § 1 kk zastosował ustawę kodeks karny w brzemieniu obowiązującym w czasie popełnienia przestępstwa uznając, że jest ona korzystniejsza dla oskarżonego aniżeli ustawa obowiązująca w dacie orzekania. Ustawa obowiązująca w dacie popełnienia przestępstwa przewidywała bowiem orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze do 15 lat zaś ustawa obowiązująca w dacie orzekania ustala górna granice kary łącznej na 20 lat.

W ocenie Sądu kara łączna w powyższym wymiarze spełni swoje cele prewencyjne, tak w zakresie oddziaływania zapobiegawczego i wychowawczego w stosunku do oskarżonego jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz zadośćuczynienia społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Mając na uwadze fakt, że oskarżony był pozbawiony wolności w sprawie sąd na poczet orzeczonej mu kary pozbawienia wolności na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 marca 2015r. do dnia 08 października 2015r.

Z uwagi na wydanie wyroku skazującego wobec oskarżonego za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii sąd w oparciu o treść art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek substancji psychotropowych oraz środków odurzających posiadanych przez oskarżonego.

Z uwagi na skazanie oskarżonego za czyn z art. 62 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii sąd orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w wysokości 10.000 zł na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii. Przy ustalaniu wysokości nawiązki sąd miał na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oraz możliwości majątkowe i zarobkowe oskarżonego.

Natomiast w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, gdy sprawca był w stanie nietrzeźwości, Sąd – zgodnie z art. 42 § 2 k.k. - obowiązany jest orzec środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Przy ustalaniu okresu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym sąd miał na uwadze przede wszystkim stopień i rodzaj naruszonych zasad przez oskarżonego oraz konsekwencje naruszenia tych zasad, co zostało szczegółowo omówione wyżej. Z tych wszystkich względów kierując się dobrem innych uczestników ruchu należało orzec zakaz na okres 2 lat aby wyeliminować oskarżonego z ruchu przez ten okres czasu. Przy orzekaniu zakazu prowadzenia pojazdów sąd w oparciu o treść art. 4 § 1 kk zastosował ustawę kodeks karny w brzemieniu obowiązującym w czasie popełnienia przestępstwa uznając, że jest ona korzystniejsza dla oskarżonego aniżeli ustawa obowiązująca w dacie orzekania. Ustawa obowiązująca w dacie popełnienia przestępstwa zobowiązywała bowiem sąd do orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów w granicach od 1 roku do 10 lat, zaś ustawa obowiązująca zobowiązuje sąd do orzeczenia powyższego zakazu w granicach od 3 lat do 15 lat.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd obciążył R. R. kosztami postępowania w kwocie 1400 złotych uznając, iż będzie on w stanie je ponieść. Należy bowiem wskazać, że oskarżony przed osadzeniem pracował zawodowo a kwota zasądzonych kosztów nie jest zbyt duża aby stanowiła zbyt duże obciążenie dla oskarżonego.